

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 6242

гр. София, 24.08.2021 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 59 състав,
в закрито заседание на 24.08.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Зорница Дойчинова

като разгледа дело номер **7795** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството по делото е образувано по жалба от В. И. В., с ЕГН [ЕГН] от [населено място], чрез пълномощника си адв. Л. срещу писмо, без номер и дата, издадено от изпълнителния директор на НАП, с което е отказано на жалбоподателя да ѝ бъдат изплатени средства за допълнително възнаграждение за постигнати резултати за трето тримесечие на 2020 г. по подадено от жалбоподателя заявление вх. № 93-00-1234/18/25.05.2021 г.

В жалбата е посочено, че е служител при ответника, който със Заповед № ЗЦУ-993 от 17.07.2020 г. е наложил на В. И. В. дисциплинарно наказание „порицание“ на основание чл. 90 ал.1 т.2 във вр. чл.89 ал.2 т.1 и т.5 от ЗДСл. Заповедта е оспорената пред АССГ, който с решение № 3184/17.05.2021 г., постановено по адм.д. № 8058/2020 г. по описа на съда е отменил заповедта като незаконосъобразна. Решението е влязло в сила. С молба от 25.05.2021 г. жалбоподателят, която е служител при ответника на длъжност програмист на софтуерни приложения, I степен в сектор I на отдел Разработка и развитие на системите, дирекция ИСМБП, ЦУ на НАП, поискала от ответника да ѝ изплати средства за допълнително възнаграждение за постигнати резултати за трето тримесечие на 2020 г., тъй като заповедта, с която ѝ е наложено наказанието е отменена. Ответникът отказал, тъй като нямало основание за преразглеждане на индивидуалните размери на допълнителните възнаграждения, съгласно вътрешните правила за работната заплата. Излага съображения за допустимост на жалбата, като счита отказа за индивидуален административен акт. Допълнително счита, че отказа е незаконосъобразен, за което излага подробни съображения. Моли за отмяната на оспореното писмо.

Ответният орган – изпълнителния директор на НАП е представил административната преписка относно оспореното писмо. Не е взел становище по жалбата.

Административен съд София-град, в настоящия съдебен състав, след като обсъди

доводите на страните и прецени по реда на чл. 235, ал. 2 от ГПК, във вр. с чл. 144 от АПК приетите по делото писмени доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

По делото се установява, че със Заповед № ЗЦУ-993 от 17.07.2020 г. на изпълнителен директор на НАП, на В. И. В., с ЕГН [ЕГН] от [населено място] е наложено дисциплинарно наказание „порицание“ на основание чл. 90 ал.1 т.2, във вр. чл.89 ал.2 т.1 и т.5 от ЗДСл.

С решение № 3184/17.05.2021 г., постановено по адм.д. № 8058/2020 г. по описа на АССГ, съдът е отменил заповедта като незаконосъобразна. Решението е влязло в сила, като неподлежащо на обжалване.

Със заповед № ДВПР-9/20.10.2020 г., изпълнителният директор на НАП е определил допълнителните възнаграждение за постигнати резултати за трето тримесечие на 2020 г., като В. В. не е включена в заповедта.

За периода от 01.07.2020 г. до 30.09.2020 г. В. е получила оценка от 3А, срещу която е подала възражение. Няма данни оценката да е променена.

С молба вх. № 93-00-1234/18/25.05.2021 г., В. е поискала от изпълнителния директор на НАП да ѝ изплати средства за допълнително възнаграждение за постигнати резултати за трето тримесечие на 2020 г.

С писмо, без номер и дата, изпълнителният директор на НАП е отказал на жалбоподателя да ѝ бъдат изплатени средства за допълнително възнаграждение за постигнати резултати за трето тримесечие на 2020 г. по подадена от В. молба вх. № 93-00-1234/18/25.05.2021 г. Мотивът за това е, че съгласно вътрешните правила за работната заплата няма основание за преразглеждане на индивидуалните размери на допълнителните възнаграждения, които са определени със заповед на ответника.

При така установените факти, настоящия съдебен състав на АССГ, като извърши цялостна проверка за законосъобразността на оспорения индивидуален административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, по реда на чл. 168, ал. 1 от АПК, достигна до следните правни изводи:

Предмет на оспорване е писмо, без номер и дата, издадено от изпълнителния директор на НАП, с което е отказано на жалбоподателя В. В. да ѝ бъдат изплатени средства за допълнително възнаграждение за постигнати резултати за трето тримесечие на 2020 г. по подадено от жалбоподателя заявление вх. № 93-00-1234/18/25.05.2021 г.

Настоящият съдебен състав намира, че подадената жалба е недопустима за разглеждане пред административен съд, поради което следва да се остави без разглеждане, а производството да се прекрати. Това е така, тъй като оспореното писмо не представлява административен акт, годен за съдебно оспорване по административен ред, тъй като с него се уреждат финансови отношения между страните. Съгласно разпоредбата на чл. 125 ЗДСл имуществените спорове по този закон се предявяват в 3-годишен срок по общия исков ред, т.е. пред граждански съд. Съгласно чл. 124 ЗДСл на разглеждане пред съответния административен съд по реда на Административнопроцесуалния кодекс подлежат споровете относно възникването, съдържанието и прекратяването на служебните правоотношения, както и относно налагането на дисциплинарна отговорност. Също така, на административен съд са подсъдни иски за обезщетение в размер на основната си заплата, определена към момента на признаването на уволнението за незаконно или на невявяването му да заеме службата, за цялото време, през което не заема държавна служба, но не за повече от 6

месеца, когато заповедта за прекратяване на служебното правоотношение бъде отменена от органа по назначаването или от съда.

Преценката дали актът подлежи на оспорване задължително се свързва с изследване характера на оспорения акт и по-специално дали има белезите на индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21 от АПК - изричното волеизявление или изразеното с действие или бездействие волеизявление на административен орган или на друг овластен със закон за това орган или организация, с което се създават права или задължения или непосредствено се засягат права, свободи или законни интереси на отделни граждани или организации, както и отказът да се издаде такъв акт. Отсъствието на който и да е от очертаните в цитирания текст на закона същностни белези, какъвто е настоящия случай, сочи на недопустимост на търсената по реда на това съдебно административно производство защита. Макар, че с писмото се отказва изплащане на допълнително възнаграждение за постигнати резултати за трето тримесечие на 2020 г., това реално представлява отговор на молба от жалбоподателя, с имуществен характер.

Възнаграждението на държавния служител, основно или допълнително, е негово субективно материално право с имуществен характер. Имуществени са тези спорове, които имат своята парична равностойност и от такъв характер е и спорът за изплащането на допълнителното възнаграждение. Като имуществено право, допълнителното възнаграждение за постигнати резултати следва да бъде предявено по общия исков ред, съгласно изричната разпоредба на чл. 125 ЗДСл. По този ред следва да се определи неговата дължимост, като субективно материално право и неговият размер. Тези въпроси не могат да бъдат разглеждани по реда на съдебноадминистративния контрол и жалби против такива заповеди, с които се разпорежда заплащане или прекратяване заплащането на допълнително възнаграждение, както и отказите да се изплати такова допълнително възнаграждение, са недопустими по посочения ред. Тук без значение е факта, че е издаден отговор на подадена от жалбоподателя молба за изплащане на ДВПР, който произтича от работодателя, който пък е административен орган. Това е така, тъй като претенцията за изплащане на ДВПР не е свързана с възникването или прекратяването на служебното правоотношение. Доколкото не се претендира обезщетение от незаконосъобразен административен акт, а именно отмяната на наложеното наказание, то приложим е реда на чл. 125 ЗДСл.

По изложените съображения, настоящият съдебен състав приема, че подадената жалба е недопустима и като такава следва да бъде оставена без разглеждане, а производството по делото прекратено. Доколкото не е налице валидно заявена искова претенция с определен размер, то делото не следва да се изпраща на граждански съд за разглеждане. Това може да стори жалбоподателя.

Мотивиран от гореизложеното и на основание чл. 159, т.1 АПК, Административен съд София-град, II отделение, 59 състав

О П Р Е Д Е Л И :

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ жалбата от В. И. В., с ЕГН [ЕГН] от [населено място], чрез пълномощника си адв. Л. срещу писмо, без номер и дата, издадено от изпълнителния директор на НАП, с което е отказано на жалбоподателя да ѝ бъдат изплатени средства за допълнително възнаграждение за постигнати резултати за трето

тримесечие на 2020 г. по подадено от жалбоподателя заявление вх. № 93-00-1234/18/25.05.2021 г.

ПРЕКРАТЯВА производството по адм.д. № 7795/2021 г. по описа на АССГ.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО може да бъде обжалвано пред Върховния административен съд на Р. Б. , с частна жалба, в 7-дневен срок от съобщаването му на страните.

На основание чл. 138 от АПК преписи от определението да се изпратят на страните по делото.

СЪДИЯ: